

Knut Wicksell

Johan Gustaf Knut Wicksell

(n. 20 decembrie 1851- Stockholm; d. 3 mai 1926- Stocksund)

Economistul Knut Wicksell și-a făcut un nume în rândul publicului suedez cu o serie de prelegeri provocatoare despre cauzele prostituției, beției, sărăciei și suprapopulării. Un malthusian , tânărul Wicksell a susținut controlul nașterilor ca leac pentru aceste boli sociale. Imaginea sa de reformator social radical a atras mult atenția presei și a tinerilor socialiști cu care simpatiza. Dar respingerea sa față de marx și marxism i-a limitat popularitatea.

Wicksell nu a fost atât de mult un inovator, cât un sintetizator. Integrarea și rafinarea sa a teoriilor microeconomice existente l-au ajutat să câștige recunoașterea lui Wicksell drept „economistul economiștilor”. În cartea sa din 1893, *Value, Capital, and Rent*, Wicksell a analizat și a lăudat teoria austriacă a capitalului, așa cum a fost elaborată de Eugen von Böhm-Bawerk . În primul volum al lui *Lectures on Political Economy*, Wicksell a concluzionat că ideea lui Böhm-Bawerk de ocolire nu are sens și a fost de acord cu Irving Fisher că așteptarea este o explicație suficientă pentru ratele dobânzilor .

Wicksell a prezentat, de asemenea , teoria productivității marginale , teoria conform căreia plata fiecărui factor de producție este egală cu produsul marginal al acelui factor. Economiștii Philip Wicksteed, Enrico Barone și John Bates Clark elaboraseră deja această teorie, dar expunerea lui Wicksell a fost superioară. Wicksell a mai subliniat că o alocare eficientă a resurselor nu este neapărat justă, deoarece alocarea depinde de distribuția preexistentă a venitului și nimic nu garantează că această distribuție preexistentă este justă.

Wicksell este cel mai bine cunoscut pentru interes și prețuri, contribuția sa la domeniul incipient numit acum macroeconomie. În această carte și în *Lectures in Political Economy*, volumul 2, din 1906, Wicksell a schițat versiunea sa despre teoria cantitativă a banilor (monetarismul). Viziunea standard a teoriei cantității înainte de Wicksell era că creșterea ofertei monetare are un efect direct asupra prețurilor – mai mulți bani urmărind aceeași cantitate de bunuri. Wicksell sa concentrat pe efectul indirect. În elaborarea acestui efect, Wicksell a făcut distincția între rata reală de rentabilitate a noului capital (Wicksell a numit aceasta „rata naturală a dobânzii”) și rata reală a dobânzii de pe piață. El a argumentat cădacă băncile ar reduce rata dobânzii sub rata reală a

rentabilității capitalului, cantitatea de capital de împrumut solicitată ar crește și cantitatea de economisire oferită ar scădea. Investiția, care a egalat economisirea înainte de a scădea rata dobânzii, ar depăși economisirea la rata mai mică. Creșterea investițiilor ar crește cheltuielile generale, conducând astfel la creșterea prețurilor. Acest „proces cumulativ” de inflație s-ar fi oprit numai atunci când rezervele băncilor ar fi scăzut la limita legală sau dorită, oricare ar fi mai mare.

Prin prezentarea acestei teorii, Wicksell a început conversia vechii teorii cantității într-o teorie completă a prețurilor. Școala din Stockholm, a cărei figura tatăl era Wicksell, a condus cu această perspectivă și și-a dezvoltat propria versiune a macroeconomiei. Într-un fel, această versiune seamănă cu economia keynesiană de mai târziu. Printre tinerii economiști suedezi care au învățat de la Wicksell s-au numărat Bertil Ohlin, Gunnar Myrdal și Dag Hammarskjöld, ulterior secretar general al Națiunilor Unite.

O mare parte a vieții sale de adult, Wicksell a depins de câteva moșteniri mici, granturi și veniturile slabe obținute prin prelegeri publice și publicații. Abia în 1886, când i s-a acordat o bursă majoră, a început să se ocupe serios de economie. Cu sprijinul financiar asigurat, Wicksell a călătorit la universități din Londra, Strasbourg, Viena, Berlin și Paris. Până în 1890, Wicksell se întorsese la Stockholm, dar fiind „prea notoriu” și necalificat pentru a preda — avea diplome în matematică, dar instructorilor de economie li se cerea apoi să aibă diplome oficiale în drept și economie — s-a întors la scris și predare independent.

În 1900, când Wicksell avea patruzeci și opt de ani, i s-a acordat primul său post de profesor la Universitatea din Lund, pe care l-a păstrat până la pensionare, în 1916. Obiceiurile sale ciudate, comportamentul prietenos și disponibilitatea de a-și apăra activ convingerile l-au câștigat respect și popularitate în rândul elevilor săi. De-a lungul vieții sale, Wicksell nu și-a pierdut niciodată înclinația pentru radicalism. El a renunțat la funcția de profesor refuzând să semneze cererea cu „Cel mai ascultător slujitor al Majestății Voastre”. În 1910, a fost închis pentru două luni de guvernul suedez pentru o prelegere publică satirică pe care a ținut-o despre Imaculata Concepție. În ciuda disprețului său pentru ceremonie și fanfară, văduva sa de drept comun a consimțit la o înmormântare extravagantă la moartea sa la vârsta de șaptezeci și patru de ani.

Revision #3

Created 10 January 2024 12:26:55 by Christian Nasulea

Updated 14 January 2024 16:49:42 by Andrei Teodor Zaharia